

Ca la Miguelita

Dosrius

Ubicació

Comarca:	Maresme
Lloc/Adreça:	Carrer Major, 50 - Canyamars
Emplaçament	Al bell mig del nucli urbà, sota la masia de ca n'Homs i damunt del pla de Bolets
Alçada:	214m

Coordenades:

Latitud:	41.59978
Longitud:	2.44656
UTM Est (X):	453879
UTM Nord (Y):	4605490

Classificació

Número de fitxa	08075-63
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Contemporani Popular
Segle	XX
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	Ref. Cad.: 3957408DG5035N
Autoria de la fitxa	Adriana Geladó Prat
Data de registre de la fitxa:	dl., 11/12/2017 - 01:00

Descripció

Edifici cantoner amb jardí a la part lateral. Presenta una planta rectangular, amb la coberta de teula àrab de dues vessants i el carener paral·lel a la façana principal. Està distribuït en planta baixa, pis i golfes. La façana principal, orientada al carrer, presenta quatre grans obertures a la planta baixa que es repeteixen al pis. Són rectangulars i presenten un emmarcament en relleu i arrebossat a mode de guardapols. Destaca, a l'extrem de llevant del pis, un balcó simple amb la llosana motllurada i barana de ferro. També hi ha un plafó de ceràmica vidrada acolorida amb la imatge de Santa Teresa de Jesús. La façana està rematada amb una motllura rectilínia i un ràfec de dents de serra. Damunt dels finestrals del pis superior hi ha quatre registres de ventilació de la coberta rectangulars, amb el mateix emmarcament que les obertures. La resta de paraments compten amb senzilles obertures rectangulars. Adossat a la façana posterior hi ha un volum de planta rectangular definit per un porxo a la planta baixa i cobert per una terrassa al pis. La construcció presenta els paraments arrebossats i emblanquinats, amb un sòcol reformat a la façana principal.

Història

Pel que sembla, amb anterioritat a la guerra Civil espanyola (1936-1939), era un dels pocs edificis que hi havia al carrer Major de Canyamars, juntament amb les Cases Blaves, can Pelegrí i can Cinto (completament reformat). Pel que sembla, l'edifici fou construït a principis del segle XX com a habitatge d'estiueig. El topònim amb el que es coneix prové de l'esposa del primer propietari de la construcció. Posteriorment, a principis del segle XXI, l'edifici fou la seu d'una entitat bancària.

Bibliografia

ALSINA, N.; CALONGE, R.; CUSPINERA, L.; JUBANY, M.A.; LACUESTA, R. (2005). Inventari del patrimoni històric, arquitectònic i ambiental de Dosrius. [Barcelona: Diputació de Barcelona, Ajuntament de Dosrius], Núm. Ref.: I.RU.52/071.

